

שער השבת פרק אב ג

מרחברים טיב לאדם שכל זרבי שנת יקנה ביום ו' ולא
 ביום ה' אם הוא בעומ בעיר שלא יחסר לו
 וכל מיטותיו של אדם קצובין לו מראש השנה חוץ מהוללות
 שבת וי"ט בהן שבת בטי"ק אותיו' אחרוני' ככל מהראשונים
 וכן הוסיף מוע"ד וע"ד ג' פ' ככל הנ"ל .
טורי זל"ה היה מחר שלה לגלגל אחר הצות שהיא עת
 מנחה גדילה ואפילו בע"ש היה מחר מאד בזה .
פרק ב בו יבואר ענין הכנסת תוספות שבת בליל
 ששי והוא ענינו . דע כי הל"א כתבו
 והכינו את אשר יביאו כי יום ו' מוכין לשב' לכן צריך שיקדי'
 מן יום ו' להכין זרבי שבת . אמנם במעשה הרי נמצא
 יותר טוב לאדם שכל זרבי שבת יקנה ביום ו' ולא ביום ה' .
 וכל מה שיקנה ואמר לבד שבת הרי זה ענין מעשה יובענין
 לימוד כבר ביארנו שיקרא בליל ו' כ"ו פסוקים מן פ' השבוע
 באתו הכונה שבארנו במקומו וכן כמה דברים שבארנו
 ביום ו' סוד טבילה וקריאת שנים מקרא ואחד תרגום ורחי"ת
 פניו ידיו ורגליו וכיוצא בזה י ועתה נבאר כוונה ה' שהיא
 לכונן גיל ששי והכוונה תורה במחשבה ותכונן אותה בעת
 שכונתך חסר קריאת שמי קודם שתאמר כסוף בידך אפקיד
 רחמי . והנה מה שתכונן הוא זה תחל' תכונן להעלות עשייה
 צדיקה ג"כ שלמה ואח"כ ז"ת והם ע"י כונת שבארתי לך
 בסוד ממו' לדוד הכו' ע"י ג' הכו' הג"ר וע"י ה' הקולות
 ה"ת כנ"ש בע"ה ואח"כ תעלה יצירה לבריאה ג"ר ע"י ג'
 צ"י וה"ת ע"י אהיה יה"ו כמבואר אח"כ תעלה בריאה
 לאציל' ע"י טוב להורות לה' כמ"ש בקבלת שבת יהי זו כיוול'
 א' אח"כ יכין כוונה אחרת והוא תחל' וכין בשם ע"ב צדק'
 ותכונן שיש בכל אות דג"ש ורפ"א אח"כ תכונן בשם ס"ג
 בבריאה אך היא צדיקוד שב"א גע"א אח"כ תכונן בשם מ"ה
 ביציר' וכל את צדיקוד בשור"ק הו' כי הל"א סוד ו' הוא בנת'
 שהוא יצירה אח"כ וכין עשייה בשם ב"ן כל אות מואק'
 בשב"ה וקצ"ו ו' אלו הם ב' הכוונ' שיש בקבל' שבת עשייה
 ולפי סדר זה עשמו צריך לכונן עתה רק שח"צ להזכירו בזה
 רק בכוונה לבד גם לא תכין בנינו וצדיקים ההם רק
 כוונת השמות לבד אשר תכין בהם להעלות הד' עולמות
 לבד

ודע כי כשתכונן תחל' בסוד הז"ת בשם מ"ב תכונן כי כל
 אות ואות נחלקו לכמה אורות כיצד אות ה' מן אב"ג
 ית"ץ הוא בצור' יו"י הבית"ן והכפ"ן בצור' ג' ווי"ן הגמלי"ן
 והסני"ן כפופין בצור' ב' ווי"ן א' רבועה והב' קופ' הו' הי"ן
 ימתחלקת אלא היא בצורתה הו' בצורת י"ו הו' בצורת ג' ווי"ן
 א' רבועה וב' זקופות הו' בצורת ב' דלת"ן א' ביושר ו' א'
 מהופך יודי"ן אין מתחלקים הו' בצורת כ' ועליה ו' זקופה
 ועל הו' יו"ד . כ' פשוטה בצורת י"ו הו' בצורת ל' כפופה ו'
 רבועה ו' זקופה . ה' בצורת כ"י הו' כפופה בצור' ל' כפופ'
 הו' פשוטה בצורת ל' פשוטה הו' בצורת כ"ו . הו' בצורת
 ג' יודי"ן ג' ווי"ן ו' א' מהופכת הו' בצור' ד' ל' כפופה הרי
 לך ביאור אורת כל האותיות .

יהוה (יוס ו' צריך לטעום מכל מאכל בסוד טועמיה חיים וכו'
 האומר בתפילה מוסף) .
מהחברים ויקטע עשנו יום ו' ויחזרו"ל החן עשוק
 בפרוזה כדי שתכנס לפרק"ן ה"ס צריך לעורר
 אותך קודם קבלת שבת בקריאת שמו"ת ואח"כ בעזילה וכוונת
 שמו"ת במו"ל יוס ו' אחר הצות שאז נפרד הכל"פ'
 מהקדוש' ובס"ד שמו"ת אנו מפרידין הכל"פ' מהקדוש' ואח"כ
 בכונת טבילה משפיעין הארת הקדושת שבת ליה אמר
 יתפרדו כל פועלי און . שבת אמתית בבת כי רחוי לאדם
 להתעורר מקדושת הבה .

מהחברים בע"ש מן מנחה יתעלה דהיינו ו' שעות
 ומנחה הו"ל אחרון ה"ל ויחזרו"ל ה"ל ויחזרו"ל זמן עמחה
 קטנה צריך להכין ה"לית ע"ה להעלותה בקדושה בקריאת
 שנים מקרא ואחד תרגום .
ומנ"ג טורי זל"ה יקרא לו חס"ג בכל ע"ש ולא בשבת
 ואמר כי י"ב ו' בע"ש את אשר יביאו ביום ו' והיה
 קורא' בספר תורה כדרכך את היה היום גדול עד מאוד
 לו היה קודם ה' ביום השבת חסר התפילה קודם הטבילה
 ואחר קריאת הכרזת יום טובל בערב שבת והיה אמר כי
 אחר שקרא הכרזת' של שבת כבר יש לו לקבל תוספות שבת
 אמנם קודם קריאת הפרשה לה היה טובל לך בקריאה הוא
 טיבל קודם יום זה לה היה אלא אחר ד' שעות היום ו' ולא
 קודם והיה אמר כי תוספות שבת הוא יכנס והקדושה תכונן
 אחר הטבילה בנמצא אדם אך שיקר הגלוי ליה היה רק מחר
 חצי היום ודווקא הם כבר טבל והסוד דגלוי חל על הנפש
 על ידי הטבילה והנפש כלל עם שהיו יותר קרוב לליל שבת
 יתגלה ביותר תוספת שבת . **המנהג** קודם שמתחיל תרמץ
 פניך ואחר כך ידך ואחר כך רגליך בני' חנין וזהו לרחוץ
 תהלה הכני' וזהו כך ידים ואח"כ הרגל' במים חנין בע"ש
 כי הל"א תחלה צריך לטהר הרא' ואח"כ להעלות הרגלים אשר
 הם למטה וסוד רה"ל בחמין הוא מוד שלחיות דאש' דש"ו בכל
 ע"ש ומתגלגל' דהיינו כוכב' ומדור' דאש' שש' הקליפ' ומכניעם
 למטה וכנגד הו"י שלחיות הם המים החמין שנים המסורים
 הוהמ"א הדבוקה בדם והכוונה בסוד מ"ש ה' וק' לו בליל
 ע"ש מתקבצין הוה"ן ע' כוכב' וכו' ואח"כ נעש' העין מדורה
 של אש ודו"ש להתקרב וליינק מן האלילות וסוד הדבר הו"י
 קליפת נוגה שהיא הקליפה היותר קרובה אל הקדושה והנה
 הקליפה רוחה כי הל"א מן השפע של שבת לתחו כל ימי החול
 ב' ימי המעש' ועת' שהוא ע"ש הוא יודעת שתחזור הקדושה
 להתעלות כדי להזדווג למעלה לחזור ולהשכיב ליה בעולמו'
 פעם חסרת ואז היא טילה ג"ס כדי לשלול פריסתה כי כמו
 שכבר גמרו כל ימי החול לקחת חלקם הנה היא צו' אחרים
 לקחת גם היא חלקה כיכ וזהו הטעם היא עולה בכל
 ע"ש ואז כלי ימנעו ויבטל הקליפ' הו' הכל"ק ותוספת
 הקדושה עליונה אז נמשך מצדיקה עליונה מה"ג כה"א הנכרא
 שלהובא דאש' ומוריד אותו הכוכב' והדור' דאש' לתת'
 עד התאום והנה כי הל"א הו' ימים הם סוד הו"ק הג"ת
 כה"י אמנם אורך הרגלים הם למטה ממדת הילכותי אשר
 שם דבוקה עם היסוד המגש הקליפה היא למטה מנה"י
 וזרעותה כי נשלמה ו' ימי החול ליינק וכבר נשלמו הירכיו'
 אז הוצה היא לעלות ולהבל כי בל ימנה וזה סוד קצו"ת
 הנפריים בע"ש ולחצ' בהמין להורו' להוריד הוא שלחוב'
 דאבא' (הו' רוחצין בהם) עליהם ולהורידה למטה .
מנצח כי המים חמין הם סוד הו"י שלחוב' דאש' ואנו
 רוחצין בהן הרגלים להסיר אותה קליפה עש' וירד למטה
 אמנם נצ"ח כי צריך לכונן כי כל זה הוא למטה בדם
 דעשי' כי שם החיו' מדבחי' לכן צריך לרחוץ גם הפני' והידיים
 מקום אחי' החיו' בקדוש' דעשי' לכן תחלה רוחצין הפני'
 ואח"כ הידי' והרגל' כנ"ל ואז נשלם מלהפך' יומם והענין כי
 השכינה רגלי' יורדת מות כנ"ל ועתה רוח' רגליה מוהב' 4
 המגש

ברק ג אחר שנתבאר בפרקים הקודמים ענין
 הכנה לשבת במחשבה נבאר עתה ענין
 צריך להכין לשבת במעשה וזה ענינו ביום ו' תכין זרבי שבת
 יהיוקן הנה שבת תהיה אתה זהיר אך הדלקתם תהיה ע"י
 אשכח' גם תקרא שמו"ת כי זה ג"כ הכנת ששי ליום שבת .

אמנם

סוד מים חמין בארנו שהם סוד ההו' שלהוב' לכן כריך לכוין ברחמי' רגלי' בער' שבת בסוד כוונת שלהבת י"ה כי זה שלהב' יוצא מן י"ה כדי להפיל הקליפ' למט' ואתותיה שלהבת הוא שבת ל"ה שהוא עליות שבת שהיא המל' והוא שלהבת י"ה כי סוד השבת נמשך קדושתו מן י"ה שהוא או"א כמו שידעת שהשבת נאמר בו כי קדש הוא כי עולין ז"ן עד או"א הנקרא י"ה ועלייה זו גורמת אותו שלהבת שרימקה הקליפה שאם לא כן לא היתה הקדושה יכולה לעלות עם נפש כרוך על עקביה ונפרש יותר כוונ' שלהב' י"ה ותדע איך נמשך י"ה נעשה שלהבת באופן זה כי י"ה יש בו ג' מלאכים יודין ההין אלפין ושלשתן גימ' יאהדוטה"י שהוא אגון אח"כ תכה ב' אותיות י"ה זו בזו בכל הג' מלאכים כיצד יו"ד פעמי' ה"י ג' ג' יו"ד פעמי' ה"ה גימטריא ר' יו"ד פעמי' ה"א גימ' ק"ד הרי שלשתן ג' כתר וסוד הענין כי ג' י"ה הם ג' מוחין והם למעלה בסוד הכתר על הגובה שכל מוחין שלה הם בסוד י"ה כטוע אחר כך נאריך כתר עם ז"א הגל הרי תשי"א שהוא אשתי כי אז נקרא אשתי ואחר כך תקח ג' מלאכים לבדם בזה יו"א גם תקח מלוי יוד וד הרי יו"א וד גימט' כ"ו כי ג' מלאכי' של יוד אין בהם הפרש לכן מספיק ליקח מלוי א' לבד הק' בנות ה' יש ג' שטיים למולים לכן אנו לוחקין כל שלשתן והוא יהא והנה תשי"א כ"ו גימ' שלהבת הרי איך נמשך י"ה

יוצא שלהבת זו והוא בסוד ב' מוחין של או"א אשר נותנת שבת בתוך גה"י כטוע משם תשי"א של שבת הזה ותגרש הקליפה :

בינין קצות הכפרתי אמר **מהחברים** אחר קריאה הפ' מורי ז"ל כי בחול יש

להם הורה מזה הקליפה אך בערב שבת אחר העולה הם מאורין מזה הקדושה וכברין בהם דברי רבי' ובמלאכי' שבת חוזרין לכמו' שהי' גם שער' של אדם של ראש ושל זרועות ושל גוף מורי' על דברי רבי' וכפי גוונם או נטייתם למעלה או למטה וכיוצא וכן כל אבר ואבר יש בו אותיות אלא שבנוחם הוא עיקרם וכן צעירי בני אדם יש בהם גלי' אותיו' ובענין קוץ הכפרתי מבקשי' לדבק צעיקלה להכלל שבתם הרי אצורה"ם הסדר שלהם לא היה חושש לזה מורי' דאשא מעול' יו"י בסוד שיתין פולסי דנור' ומח' לון ומפילין זל"ה :

צטקבא דתה"ר **צ"ח** שבת ראשי תימים על המים והדברי' עתיקין וכו' וזהו צה להקדי' אותה קודם מנחה הטל' וידוע שהשכינה בחול רגליה יורדת מות ובשבת מעלה אותן למעל' ונכללין נחם הו' יסו' דיד' בחג' דיד' וכן בכל העולמו' בסו' השכינה וז"ס ורחמתי את רגלי וכו' אם יחזרו לרדת למטה להקליפה וטעם מים חמין יובן עם מה **צכתוב צוה** שלהוב' עולה בכל ע"ש עם נפשות רשעים בע"ש הכנסין ב"ג עם חמין זכר וסיוע להביא שלהוב' דאשא הרוחצת לרגלי נוגה מהקליפית הקשות וכשפדם וזהו לרמוץ רגליו יאמר הנשאר בציון והנותר בירושלים וכו' אם רחץ י"י את צואת ציון ויכוין צולת אם ה' תקרא אם אלא אם שלהוב' דאשא זו נפקי מסערא דאמנ' וצוה תוסין תת כח בגבורה של מעלה לרחמי' רגלי השכינה המלבישים רגלי זעיר אנפין שלא ינקו החינוכים (א"מ כי שלהוב' זו נפקי מנה"י דקוקב' הק' ציון וירושלי') ויכוין צעת הגבינת ידים ורגלים אחר הרחיבה והטהרה בשם מולדופין כי נעשה סודל לרגלי שכינה בערב שבת כשמקשת ענמה לזווג ליל שבת ורוחא' אי השכינ' לרגלי' ואחר רחימתה מנח' היא לסדלפון ברגליה לכנו' לפרגוד לזווג ואחר שירחוק

אדם את רגליו במים חמין יטבול וכו' :

סוד הטבילה יכוין כי הלא המקוה הוא הכלי הנוקבל מים שבו לכן שם ארבה דהבין בגי' מקוה והוא לבז' לכל לשם הויה שהם המים שבמקוה והענין כי הויה יש בה ד' מלואים שהם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ויש בהם ט' יודין גימ' מים וא"ה הם המים שבתוך המקוה ולפי שכל ד' נלווין הלו שהם סוד המים כולם נמשכין משם ע"ב הראשון והוא שורש כולם כי כולם בתכמה עשית גם עיקר המים הוא בתכמה גימ' ע"ב . ולכן שייער מקוה הרבדים סאה נגד ד' יודין דע"ב ול"ה יובן **מהחברים** תן התם שם מעלו' במקוה' הם ו' ארופי יה"ו שהם יה"ו יו"ה הי"ו הו"י וה"י יו"ה עוד ט' יודין דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן עולין מים והם חסדי התבונה שאעיר אנפין נכנס בה בוי"ק של מקוה (ג"א הנכנס תוך ז"א) ויכוין כי מקוה גי' קי"א על הסדר הא' כיצד ק"א מורחית רומנת יו"ד מערבית תחתית ס"ה ה"ה צפון דרום ויכוין בשם אהיה פשוט שהב' ההין שבו יהיה ציור ד"ו ד"י כזה **ה"ה** ועם א' י' ועם ד' אותיות והמלה יעלה הלב וזה יועיל לחמם המים ואם אינו יכול לכוין הרוחו' יצייר בתחשבתו ד' רוחות וישוח למערב ויאמר פעם א' אני טובל לפשוט מלבושי חול : ואם הוא מוכי הראות יראה כעין עשן מעלה מרזפים קטנים רבים ומכפרני ידיו וכשיגיע המים לחיה יכוין ע"ב קס"א וישוח למערב באימה וזיראה עד שיתכסה רגליו במים ויאמר הריני טובל לאעבר' וזהמא הלבושי' דחול ויתוד' ויחזור וישתחוה ויאמר הריני טובל לקבל קדושה שבת זכור ושמוך בדיבור א' נאמר ויכוין זכור גי' ע"ב קס"א ושמוך ש' אלהים בידון ר' אלהים בדבוע מ"ו מלוי דע"ב ויטבול ואח"כ ישתחוה ויאמר הריני טובל לקבל נשמה יתירה ויכוין קס"א קי"א קמ"ג גימ' תל"ה וימסור עצמו למי"ה ויוצא וכשיצא יבסע לאחוריו בשעת יציא' כמו בבה"ב ועלה ויג' ויתכסה בכסית נקיה ויאמר ג"פ כל כלי יוצר עליך כו' כל הפסוק ויכוין כל כלי יוצר ס"ת ר"ס דהיינו מ"ו פ' י"ה י"ב י"ה בד' רבועים המצעים לד' כדרים של תחום שבת וד' בד' זוית עליך ל"א יצא ס"ת כ"א גי' אהיה לא יצלה גי' ע"ב מ"ה ב"ן כל כלי יוצר עליך לא יצלה גי' שתי"ה שהיה תנאי קודם שבדרא העולם שהוא אבן שתיה לבטל הרעועה מכני צעלי רתשובה עד כאן :

לתלמידי האר"י ז"ל סוד הטביל' הוא מה שצריך האדם כשיצאה לטבול במ' סאה כריך שיהיה בו מ' סאה ולא הסר ויכוין בשם מ"ה להבר' י"ם העליונה שהם י"ה עם ו"ה דהיינו ד"ו כרזופים ביהר וע"ז הטבילה א"ר עקיבא להלמדיו כשהגיעו לבדני שיטטור וכו' מים עליונים מים תחתונים וחכמה עם המלה גי' ע"ד והויה ג"כ ע"ד באופן זה יוד היא ויו היא דהיינו צ"ב נלוהים יודין ואלפין גי' ע"ד (הסר) והכל'מל' באותיו' רגליו' מלך נשא' ת"ו דהיינו תלאו ע"ה כי בשמח' תלאו ואם זכה כבר הבר למלך דהיינו ת"ת ת"ו דהיינו נול' הרי טבל י"ה מלשון טבילי וערב וחיבר להיות א' אשרי לו ואשריחלקו : וז"ס והתית תי"ו על מנח' אנשים וארז"ל תיו של ד"ו כוונתן ד"ו הוא יוד רמוז לחכמה ואם ח"ו לא זכה נעשה מן טבילה בטל י"ה לכן אמרו המבטל טביל' מנחה מקלץ בנטיעו' וז"ס וברגן מפריד אליך כי מנח' שם הויה ב"ש ב"ש י"ה מ"ז כי צוה מחבר י"ה עם ו"ה ואו יהיה אדם שהוא מ"ה ו"ס הויה במלואו מ"ה ויתחבר מ"ה עם מ"ה גימטריא מלך וגי"כ הויה אדכ"ו גימטריא ז"א מלך ע"ה וכשאינו מכוין בזה הסדר א' ממלוי אדם כזה יו"ד ה"א ו"ו ה"א לפי שהסדר א' נשאר דם ח"ם והתות תיו של דם והוא מלכות ר"ל מלך ת"ו וכשתחבר המלך עם ת"ו אז היא טבילה שלימה ואם הפידי המלך מן ת"ו נעשה דם מלך ת"ת ת"ו מלכות ואדם מ"ה ו"ס הויה מ"ה עם מ"ה היינו מלך ומים גם כן גי' ז' לכן מי שיטבול בלי כוונה יצא מנקו ה' דהיינו מקוה וכבר במקוה ישראל ה' ומעלה

רחיצת פניו ורגליו עש"ק

מקורות:

1. שעהכ"ו ס"ב ע"ד: קלי' נוגה ו70 שרי אוה"ע רוצים לעלות כמדורת אש עם עליית העולמות בעש"ק. אז יוצאת שלהבת אש ומורידה אותם עד התהום עד מוצ"ש. שלהבת האש נמשלת במים החמים בהם נרחץ ונכוון לדחות את הקלי' שנאחזה באדם דעשיה. מקור השלהבת באו"א שהשפיעו בכתר דנוק' מוחין ומכתר דנוק' נכוון שתצא השלהבת ותשבית את הקלי'.
 2. זוהר ויקהל ר"ג ע"א וע"ב: מתאר את היווצרות מדורת האש של קלי' נוגה ואליה מצטרפים 3 הקלי' החמורות (מתוארות כגוונים שונים). עם ישראל מכינים את תבשילי השבת ועורכים את שולחנם לקראת שבת ואז יוצאת שלהבת אש ומכניסה את הקלי' לנוק' דתהומא רבה (בינה דבריאה דקלי') עד מוצ"ש. אז הקלי' רוצה לצאת, ואז נצטווינו לברך על האש בהבדלה ובכך משביתים את הקלי' כל אותו הלילה. אין אזכור לקשר לרחיצת פי"ו.
 3. רמ"ז על הזוהר, רי"א סוע"ב עד רי"ג ע"א: הקלי' רוצים להיאחז בפרט בעולם הבריאה שנקרא אלף טורין וכנראה במיוחד בהיכל לבנת הספיר.
 4. ש"ש ח"ג פ"ב ע"ג אות ג': שלהבת י"ה הוא סוד שתי מוחי או"א המתפשטים תוך נו"ה ז"א והם מלובשים תוך חו"ב דנוק'.
 5. פת"ע ס' סוע"ב אות ב': שואל שתי שאלות:
 - א. מהזוהר משמע שיציאת השלהבת היא ע"י עריכת השולחנות (ולא ע"י רחיצת פי"ו שאינה כתובה שם).
 - ב. יש לרחוץ גם את הפנים ולכוון לסלק את האחיזה מהחב"ד, והלא ידוע שאין אחיזה בחב"ד? מנסה לתרץ, אולי בחב"ד דנוק' יש אך לא בחב"ד דז"א. דוחה, שהרי במילת "מגן" (שעהכ"ו ל"ג ע"א) ששם חב"ד דנוק' רואים שאין אחיזה שם. מדבריו משמע שרחיצת פי"ו עוסקת בנוק' דאצילות בשיטת סידור היר"א ולא באדם דעשיה כפי סידור כוונות פרטיות ולשון שעהכ"ו ופע"ח.
- ניתן לתרץ את קושיותיו:
- א. עריכת השולחנות היא המצווה שבזכותה יוצאת שלהבת האש. מימוש שלהבת האש הוא במים החמים שאנו רוצים שנמשלו לשלהבת אש. הזוהר עסק בזכות שגורמת את השלהבת אך לא במשל של המים החמים.
 - ב. אכן אין אחיזה בחב"ד דנוק' באצילות אך יש בבריאה ובוודאי בעשיה כדלהלן.

6. שע"ר ח"א קנ"א: האם יש אחיזה בחב"ד, אם לא, מדוע רוחצים את הפנים בחמים? יש לחלק בין אצילות לבי"ע. שעהכ"ו אמר במפורש שיש לכוון באדם דעשיה.
7. נה"ש מ"ד ע"ד אות י"ז: רחיצת פי"ו בחמין בע"ש דומה לפעולת יפנה ויטול שעושים כל בוקר בימות החול והוא לתקן את החיצוניות ולהסיר מהם את הקלי'. חיצוניות זו תעלה המהלך התפילה ולכן יש להקדים ולהסיר ממנה את הקלי' שנאחזה בה.
8. מבו"ש ס' ע"ד, אור הלבנה ל"ו: גם בברכת הלבנה הקלי' רוצים להיאחז בעת העלייה ולכן גוערים בה שלא תעלה.
9. תו"ח ע"ח ע"ב: הקלי' שרוצה להתאחז בע"ש ובה פוגעת שלהבת י"ה ומשליכה אותם בנוקבא דתהומא רבא זהו בקלי' גמורים שלאחר תשלום הקדושה.
10. שער הפסוקים וירא סוף סימן כ': השלהבת הם גבורות היוצאות מראש רחל ובונות אותה. מקורם מזיווג או"א וע"י הכאות האורות, נעשה הכתר של הנוק' ואז מזדווגת עם ז"א ביחוד הוי"ה ואדנות.
11. שעהכ"ו י' ע"א: תפילין של יד הם בכתר דרחל הנקשרת בזרוע שמאל שהיא גבורה. תפילין אלו הם בסוד שלהבת י"ה כי הם ממוחין דחו"ב דאו"א אשר בז"א ועליה נאמר בשה"ש "רשפיה רשפי אש שלהבת י"ה".
11. ע"ח ח"ב ק' ע"ג ד"ה "הגבורה": הכלי הפנימי של גבורה של ז"א נקרא י"ה והוא סוד שלהבת י"ה היוצאת מהבינה אל הגבורה. מכאן ניתן להוכיח ששלהבת י"ה שמקורה באו"א, עוברת דרך ז"א וממנו ימשך לכתר דנוק'.
13. כוונות פרטיות י"ב ע"א, לוח הטעויות: סדר הכוונה הכולל הקדמה קצרה. כוונת הורדת הקלי' מתייחסת לעולם העשייה ששם יש לרחוץ גם את הפנים כי גם שם יש אחיזה. שלהבת האש נמשלת למים חמים שמגרשת את הקלי' ומורידתם לתהום (אין אזכור של המושג נוקבא דתהומא רבא כיוון שהכוונה להורידם למקומם תחת עולמות הקדושה ולא לבריאה). יש לכוון שמקור השלהבת בשם י"ה שהם מוחין דאו"א ומתפשטים בנו"ה.
14. ירא ח"ב עמ' 97: מבאר באריכות את דברי הזוהר שבמקור 2. הקלי' רוצים להיאחז באותה נקודה טמירא הוא יסוד דנוק' לעלות גם הם עם עולמות הקדושה לקחת שפע האצילות ח"ו. יש להמשיך את השלהבת בכתר של הנוק' מחב"ד לחג"ת ומשם לנה"י שבחב"ד דגופא (רחיצת פניו), לחג"ת דגופא (רחיצת ידיו) ולנה"י (רחיצת רגליו). משמע שהרחיצה היא בחיצוניות הנוק' (גופא). השפע הרוחץ מגיע מכתר דנוק' שהוא בפנימיות. אין בכוונה פרטים לכך שהשפע הגיע מאו"א.

